

Annie Ernaux

INAQUE

Udalosť
Mladý muž

*Annie
Ernaux*

*Nobelova
cena
za literatúru
2022*

Preklad
Mária
Michalková

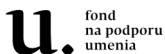
Preklad Mária Michalková

Annie Ernaux

Udalost' / Mladý muž

Preklad tejto knihy vo forme štipendia podporil
z verejných zdrojov Fond na podporu umenia.

Annie Ernaux
L'ÉVÉNEMENT / LE JEUNE HOMME

COPYRIGHT © Éditions Gallimard, 2000 (L'Événement)

COPYRIGHT © Éditions Gallimard, 2022 (Le Jeune homme)

TRANSLATION © Mária Michalková Rovná 2023

COPYEDITING Martina Kubealaková, Ivan Adamec

COVER © Barbora Šajgalíková

SLOVAK EDITION © Inaque 2023

ISBN 978-80-8207-239-9

ISBN e-book 978-80-8207-240-5

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať so zámerom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Annie Ernaux

Udalost' / Mladý muž

INAQUE

UDALOST'

Moje dvojnásobné želanie: nech sa udalosť stane
písmom. A nech je písmo udalosťou.

Michel Leiris

Ktovie, či pamäť nespočíva v tom, pozerat' sa na veci
až do konca.

Yūko Tsushima

Vystúpila som na Barbès. Pri vchode do nadzemného metra postával hlúčik čakajúcich tak ako minule. Po chodníku kráčali ľudia s ružovými taškami od Tatiho. Zabočila som na Boulevard de Magenta, zbadala som obchod Billy, vetrovky viseli vonku na stojanoch. Oproti mne išla žena v čiernych pančuchách s výrazným vzorom na mohutných stehnách. Rue Ambroise Paré bola takmer prázdna až po nemocnicu. Kráčala som dlhou klenutou chodbou pavilónu Elisa. Keď som tu bola prvýkrát, nevšimla som si za presklenými stenami chodby hudobný altánok na dvore. Kládla som si otázku, ako toto všetko uvidím potom, keď budem znovu odchádzať. Strčila som do dverí č. 15 a vyšla dve poschodia. Na recepcii som odovzdala kartičku s mojím číslom. Žena po chvíľke hľadania v kartotéke vytiahla hnedú obálku s nejakými papiermi. Natiahla som ruku, ale obálku mi nedala. Položila ju na pult a povedala, aby som si sadla, že ma budú volať.

Čakáreň je rozdelená na dva k sebe priliehajúce boxy. Vybrala som si ten, ktorý je bližšie k lekárkyným dverám, bolo tam aj najviac ľudí. Začala som opravovať písomky, ktoré som si zobrala so sebou. Veľmi mladé dievča s dlhými vlasmi natiahlo ruku s číslom hneď po mne. Všimla som si, že ani jemu nedali obálku, tiež ho zavolajú. Ďalej od ostatných čakal asi tridsaťročný, móдне oblečený muž so začínajúcou plešinou, mladý černochoch s volkmenom, ďalší muž, asi päťdesiatnik s výraznou tvárou, zaborený do sedadla. Po blondínke prišiel štvrtý muž, odhodlane si sadol a vytiahol si z aktovky knihu. Potom dvojica: ona v legínach s tehotenským bruškom, on v obleku s kravatou.

Na stole neboli noviny, iba prospekty o potrebe jesť mliečne výrobky a „ako žiť s AIDS“. Žena z dvojice niečo hovorila svojmu partnerovi, vstala, objala ho, hladkala. Zostal nehybne, mlčky sedieť, s rukami opretými o dáždnik. Blondínka mala sklopené, takmer zavreté oči, koženú bundu zloženú na kolenách, vyzerala ako skamenená. Pri nohách mala veľkú cestovnú tašku a malý ruksak. Kládla som si otázku, či má viac dôvodov báť sa ako ostatní. Možno si prišla po výsledky pred odchodom na víkend alebo predtým, ako pôjde k rodičom na vidiek. Lekárka vyšla z ordinácie, mladá, útla, temperamentná žena v ružovej sukni a čiernych pančuchách. Povedala číslo, nikto sa nepohol. Bol to niekto zo susedného boxu, akýsi chlapec, ktorý rýchlo pribehol, videla som iba okuliare a konský chvost.

Zavolali mladého černocho, potom ľudí z vedľajšieho boxu. Okrem ženy z dvojice nikto nerozprával ani sa nehýbal. Každý iba zdvihol zrak, keď sa vo dverách objavila lekárka alebo keď z nich niekto vychádzal. Sledovali sme ho pohľadom.

Viackrát zazvonil telefón, niekto sa pýtal na termín alebo na ordinačné hodiny. Pri jednom z telefonátov zašla žena z recepcie po odpoveď volajúcemu za biológom. Prišiel, povedal a zopakoval, že „nie, je v normálnom množstve, úplne normálnom“. V tichu sa to ozývalo. Osoba, ktorá telefonovala, bola určite séropozitívna.

Doopravovala som písomky. Znova a znova som mala pred očami tú istú rozostrenú scénu z jednej júlovej sobotnej noci, pohyby milovania, ejakuláciu. Táto po celé mesiace zabudnutá scéna zapríčinila, že som tu. Pohyby poprepletaných nahých tiel mi prichodili ako tanec smrti. Zdalo sa mi, že muž, s ktorým som sa z nudy opäť stretla, prišiel z Talianska iba preto, aby mi odovzdal AIDS. Napriek tomu som nedokázala uviesť do vzťahu pohyby, vlhké teplo pokožky a spermii s faktom, že som tu. Myslela som si, že medzi sexom a hocičím iným nebude nikdy existovať nijaký vzťah.

Lekárka zavolala moje číslo. Ešte skôr, než som vošla do miestnosti, sa na mňa zoširoka usmiala. Považovala som to za dobré znamenie. Ako zatvárala dvere, rýchlo povedala „je to negatívne“. Rozosmiala som sa. Zvyšok rozhovoru ma nezaujímal. Vyzerala vesele, priateľsky.

Bleskove som zbehla dolu schodmi, zopakovala som si celú cestu v opačnom smere bez toho, aby som sa na niečo dívala. Hovorila som si, že som zase raz zachránená. Rada by som vedela, či aj blondínka tak pochodila. Na oboch nástupištiach stanice Barbès stáli oproti sebe natlačení ľudia, tu a tam sa objavili ružové škvvrny tašiek od Tatiho.

Uvedomila som si, že chvíľu v Lariboisière som prežila rovnakým spôsobom ako čakanie na verdikt doktora N. v šesťdesiatom treťom, v rovnakej hrôze a s rovnakou neistotou. Môj život sa teda odohráva medzi metódou Ogino a prezervatívom za frank z automatov. Je to dobrý spôsob, ako ho posudzovať, dokonca spoľahlivejší ako iné.